

ἔγινεν ἄκρος Ἀρχιερεὺς τῆς παρούσης καὶ μελλούσης γενεᾶς. Ἡ θυσία τοῦ σταυροῦ ὑπερβαίνει ὅλας τὰς ἄλλας θνητὰς θυσίας καὶ ὅλα τὰ ὀλοκαυτώματα. Χριστὸς, παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἐμβῆκε μίαν φορὰν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὅχι μὲν αἷμα τράγων καὶ μόσχων, ἀλλὰ μὲν τὸ ἴδιόν του αἷμα, διὰ νὰ μᾶς προνοήσῃ αἰωνίαν λύτρωσιν. Ἡ ὥρα αὕτη εἶναι ἡ ἑνωσις καὶ ἡ κοινωνία ὅλων τῶν λατρευτῶν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ· τὸ ἄπειρον διάστημα, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ, ἐπαυσεν. Ἡ σκιά τοῦ σταυροῦ σκεπάζει ὅλας τὰς οἰκογενείας, καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι προνόμιον ἐνὸς μόνου λαοῦ· οὐδὲ ἡ λατρεία του περιορίζεται εἰς ἓνα μόνον ναόν. Ἡ γῆ εἶναι πλήρης λατρευτῶν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, λατρευόντων αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Τὴν ὥραν ταύτην ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐξεμελίωσε τὴν πνευματικὴν του βασιλείαν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν θέλει τελειώσῃ. Οἱ ἔχθροί του νομίζουν, ὅτι δισκορπίσαν κατὰ πάντα τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν του, καὶ κρίνουν, ὅτι ἠφάνισαν τὴν δόξαν του καὶ τὴν μνήμην τοῦ ὀνόματός του. Ἀγνοοῦν, ὅτι ὁ κάλαμος, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδωκαν εἰς τὴν δεξιάν, θέλει μεταβληθῇ εἰς ῥάβδον μὲν σιδηρᾶν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀδίκων· σκῆπτρον δὲ δικαιοσύνης, μὲν τὸ ὁποῖον θέλει κυβερνᾶν τὸ πᾶν. Ὁ σταυρὸς, ὁ θεωρούμενος ὡς ὄργανον ἀτιμίας, θέλει ὑψωθῇ ὑπεράνω πάσης δόξης, καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν θρόνων.

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΜΟΡΑΤΙΑΝΟΣ.

Εἴη τινος πολέμου εἰς τὴν Γερμανίαν, λοχαγὸς τις τοῦ ἱππικοῦ, προνομεύων, ἰδε καλύβην εἰς τὸ μέσον μονήρους κοιλάδος, καὶ, πλησιάσας, ἔκρουσε τὴν θύραν. Εἰς τῶν Μοραυιανῶν, ἡ Ἠνωμένων Ἀδελφῶν, ἐξῆλθε μὲν πολιορκητικὸν γενειάδα. «Πάτερ,» εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, «δεῖξέ με ἄγρὸν, ὅπου νὰ βάλω τοὺς λοχίτας μου νὰ προνομεύσωσιν.» «Εὐθὺς,» ἀπεκρίθη ὁ Μοραυιανός· καὶ, προπορευόμενος, ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κοιλάδα.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ὡς ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἤραν χωράφιον μὲν ἀξιόλογον κριθῆν. «Τοῦτο δὲ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔβλομεν,» εἶπεν ὁ λοχαγός. «Λάβε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν,» ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός του· «ὑπόσχομαι νὰ σ' εὐχαριστήσω.» Ἐξηκολοῦθησαν τὸν δρόμον, καὶ μετὰ τινα ὥραν ἐφθασαν εἰς ἄλλον ἄγρὸν κριθῆς. Ὁ λόχος ἐπέβησε πάραυτα, ἔκοψε τὸ κριθάριον, ἐδεματίασεν αὐτὸ, καὶ πάλιν ἀνέβη. Ὁ ἀξιωματικὸς τότε εἶπεν εἰς τὸν ὁδηγόν του, «Πάτερ, καὶ τὸν ἑαυτὸν σου εἶπεν εἰς τὸν ὁδηγόν του, «Πάτερ, καὶ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἡμᾶς ἐβαλες εἰς περιττὸν κόπον» τὸ πρῶτον κριθάριον ἦτο πολὺ καλῆτερον ἀπὸ τοῦτο. «Ναί,» ἀπεκρίθη ὁ καλὸς γέρον, «ἀλλὰ δὲν ἦτον ἰδικόν μου.»

ΚΑΡΟΛΟΣ ὁ πέμπτος, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἐπαρτηθεὶς ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ

μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰούστου, διεσκέδαζε καταγιγόμενος εἰς τὰς μηχανικὰς τέχνας, μάλιστα δὲ τὴν ὀρολοποιητικὴν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐξεφώνησε, «Πόσῃ μωρίαν εἶχα νὰ δαπανῶ τόσους θησαυροὺς καὶ νὰ χύνω τόσον αἷμα, ζητῶν νὰ κάμω τοὺς ἀνθρώπους ὅλους νὰ ὁμοφρονῶσιν, ἐνῶ οὔτε ὀλίγα ὀρολόγια δὲν ἐμπορῶ νὰ κάμω ὁμοίως νὰ δείχνωσι τὰς ὥρας!»

ΚΑΤΑΣΚΕΤΗ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ.

Οἱ πνεύμονες τοῦ ἀνθρώπου, ὡς οἱ τῶν κατωτέρων ζώων, εἶναι μαλακαὶ σπογγώδεις οὐσαί, αἰτίνες, ὑγαινούσαι, ἐπιπλέουν εἰς τὸ ὕδωρ. Χρησιμεύουν δὲ εἰς τὸ νὰ καθαρίζωσι τὸ αἷμα. Πολλῶν ζώων τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα φαίνονται διόλου ἀνόμοια τῶν ἀνθρωπίνων πνευμόνων. Ὅ,τι κάμνουν αὐτοὶ εἰς ἡμᾶς, γίνεται εἰς τοὺς ἰχθύας ἀπὸ τὰ βράγχια. Εἰς δὲ τὰ ἔντομα, ἐπεὶδὴ ἡρὴ δὲν ἐμβαίνει διὰ τοῦ στόματος, ἀερίζεται τὸ αἷμα διὰ μέσου μικρῶν τρυπῶν, τεταγμένων εἰς τὰς πλευράς των.

Ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν εἰσέρχεται ὁ ἀήρ, ἡ ἐνέργειά του ἐπάνω εἰς τὸ αἷμα ἐξίσου ἀπαιτεῖται πρὸς ζωὴν· διότι, ἂν καὶ τὸ ἔντομον ἐμπορῇ νὰ ζήσῃ πολὺ περισσότερο χωρὶς αέρα παρ' ὅσον ἄνθρωπος ἡδυνήθη ποτὲ, μετὰ καιρὸν θμῶς ἐξάπαντος χάνεται καὶ αὐτὸ, ἂν τοῦ ἀφαιρεθῇ ὁλότελα.

Βαστάζοντες τὴν ἀναπνοὴν μας, αἰσθανόμεθα πνιγώδῃ τινὰ στενοχωρίαν. Τοῦτο εἶναι ψιλῶς αἰσθημα νευρικόν, προερχόμενον ἀπὸ τὸ αἷμα περνῶν ἀκάθαρτον διὰ τῶν πνευμόνων εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς καρδίας. Διὰ νὰ πνιγῇ ἔντομον, ἀρκεῖ ν' ἀλειψώμεν αὐτὸ μὲ παχὺ ἔλαιον. Τὸ ἔλαιον πληροῖ τοὺς εἰς τὰ πλευρά του ἀναπνευστικοὺς πόρους· αὕτη δὲ ἡ ἐμπράξις τοῦ ἀναπνευστικοῦ μέσου, ἂν ἐξακολουθήσῃ, ἐπὶ τέλους θανατοῖ τὸ ζῶον. Κοινὸν ὕδωρ περιέχει πάντοτε ἀτμοσφαιρικὸν αέρα· ὁφάρια δὲ πνίγονται, ἂν περιορισθῶσιν εἰς νερόν, ἀποστερηθὲν τοῦ αἵρος του διὰ τῆς πνευματικῆς ἀντλίας.

Ὅποιαν μεταβολὴν πάσχει τὸ αἷμα, περνῶν διὰ τῶν πνευμόνων, φαίνεται ἀπὸ τὸ χρῶμα του. Ἐμβαῖνον εἰς τοὺς πνεύμονας, ἔχει ὑπόμαυρον ἢ βαθὺ πορφυρὸν χρῶμα, λέγεται δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν φλεβῶδες αἷμα· ἐκβαῖνον, εἶναι στιλπνὸν κοκκίνου, καὶ καλεῖται τότε ἀρτηριακὸν αἷμα. Ἡ μεταβολὴ αὕτη προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐμπνεόμενον αέρα.

Ἐνδέχεται νὰ ἐρωτήσῃ τις— Πῶς δύναται τὸ εἰς ἀγγεῖα περιεχόμενον ρευστὸν νὰ πάθῃ τι ἀπὸ τὸν ἐμπνεόμενον αέρα, ὅστις δὲν εἰσέρχεται εἰς τὰ ἀγγεῖα αὐτά; Οἱ πνεύμονες, ἐξαιρουμένων τῶν ἀεροσωληνῶν, (κλάδων τοῦ λάρυγγος, οἵτινες πανταχοῦ διατρυποῦν αὐτοὺς), δὲν εἶναι παρὰ μία δυσσώρευσις αἱματηφόρων ἀγγείων, πλέγμα δικτυωτῶν ὁμοιάζοντα. Τὰ αἱματηφόρα ταῦτα ἀγγεῖα, πλησιάζοντα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν